

[Justitsministeren.]

sestale i sin tid antydede, nemlig at formulere bestemmelserne herom i en særlig lov, således som Sverige har gjort det, ville være den ordning, det største flertal kunne acceptere. Det væsentlige for mig er og bliver at holde dødsstraffbestemmelserne borte fra den almindelige borgerlige straffelov. Det er det rigtige, når man vil slå fast, at der under normale forhold ikke kan anvendes dødsstraf i Danmark.

En realitetsændring er det dog, at dødsstraf nu — som konsekvens af ændringen i borgerlig straffelov § 102, hvortil forslaget henviser — kun vil kunne idømmes for handlinger begået under krig eller besættelse, ikke for handlinger begået under truende udsigt til krig. Dødsstraf vil efter forslaget kun kunne anvendes som straf i tilfælde af højforræderi, altså overtrædelse af borgerlig straffelovs §§ 98 og 99, groft angiveri, tortur overfor fanger og manddrab, og kun, hvis gerningsmanden ved den strafbare handling foretages er fyldt 21 år.

Også dette forslag, hvis gennemførelse samtidig med forslaget om lov om ændringer i og tillæg til lov om borgerlig straffelov er forudsat under de stedfundne forhandlinger, skal jeg herefter anbefale til det høje tings velvilje.

Steinecke: I betragtning af de hyppigt gentagne beklagelser, der i det høje ting, ikke mindst under masseekspeditionen af lovforslag i lørdags, har lydt over den altfor korte tid, der ofte bliver givet landstinget til behandling af iøvrigt vigtige lovforslag, vil det føles naturligt, at jeg indleder dette munddrøft med en varm tak til det høje folketing, som har behandlet disse to lovforslag så betids, at der tilstedes landstinget ikke alene timer eller dage, men endog formentlig uger til dette arbejde med problemerne. Det er dog ingenlunde min mening, at det høje ting skulle bruge mere tid end nødvendigt til denne sag, men på den anden side er de omhandlede problemer jo så vigtige og så omdiskuterede, at et udvalgsarbejde synes uundgåeligt, bl. a. til klaring af visse tvivlsspørgsmål, som jeg senere skal nævne.

Når jeg siger, at det snart må være på tide at få en ende på denne sag, som jo har stået på dagordenen af og til i de sidste år, så skyldes denne opfattelse, at man ikke kan undgå at få det indtryk, at problemernes alvor, efterhånden som tiden går, synes at afsvækkes, samtidig med at udviklingen ude i verden snarere synes at opfordre til en modsat betragtningsmåde. Thi hvorledes

er forholdet i virkeligheden? I 1948 var man ikke i tvivl herom, da man belært af erfaringerne fra besættelsestiden og den første efterkrigstid nedsatte et særligt sagkyndigt juridisk udvalg med højesteretsdommer Colov som formand og med navne som professor Hurwitz, statsadvokat ved Højesteret Olafsson og nuværende kontorchef i justitsministeriet Ludvigsen. Dette udvalgs opgave var for det første udfra de indhøstede erfaringer at give borgerne større klarhed over retningslinierne for det strafbares område, særlig under krig og besættelse, større og klarere retningslinier, end den gældende straffelov ydede, og derved netop at undgå senere at skulle straffe i visse tvivlsomme tilfælde, endside at skulle føle sig tvunget til at gennemføre straffebestemmelser med tilbagevirkende kraft. For det andet at regulere, navnlig skærpe, straffene, særlig for de groveste eller de under krig og besættelse for landet farligste forbrydelser.

Det forekommer mig, efter at jeg for to år siden havde gennemgået udvalgets betænkning i forbindelse med det tidligere nedsatte folketingsudvalgs beretning, at vi i justitsministeriet gennem det i folketinget den 12. maj 1950 fremsatte lovforslag i virkeligheden havde løst disse to opgaver på en under hensyn til de særlige vanskeligheder forsvarlig måde, og det høje folketings første behandling den 19. samme måned kunne ikke give en et andet indtryk, selvom der naturligvis var delte meninger om visse enkeltheder og fra flere sider principielle betænkeligheder ved dødsstraffens genindførelse i den civile straffelov. Jeg kunne i hvert fald dengang takke samtlige ordførere i det høje ting, bortset fra kommunisternes, for tilsagnet om en velvillig behandling af lovforslaget, som dog takket være rigsdagssamlingens slutning og senere ministerskifte, som den højtærede justitsminister før omtalte, foreløbig fristede en kummerlig tilværelse, lige indtil den højtærede nuværende justitsminister fremsatte sit noget ændrede lovforslag den 8. marts i fjor.

Jeg sagde for, at hele den siden da førte offentlige diskussion samt det endelig af folketinget vedtagne lovforslag ikke har kunnet undgå at give en den opfattelse, at man fra visse sider ikke synes at lægge tilstrækkelig vægt på de her omhandlede argumenter eller disse problemers alvor, navnlig under hensyn til verdenspolitikken. Man synes fra forskellig side tilbøjelig til at dele den ikke ukendte danske betragtning, at det går såmænd nok, at nære den her i landet heller ikke ukendte uvilje mod alt nyt og for det tredje at betragte udviklingen under